

ottende Vidunder, idet han vil gennemføre en Boligskat, en Huslejeskat, som skulde afhjælpe Bolignøden. uden at det kostede Stat eller Kommune en eneste Øre, og samtidig ophæve Arbejdsløsheden i Byggefagene. For en saadan Skat har han været den fornemste Talsmand, og vi lader ham gerne ene om dette ottende Vidunder: Det konservative Folkeparti har gennem sine Repræsentanter meget skarpt tager Afstand fra denne Huslejeskat; en Huslejeskat er uheldig, fordi den ikke rammer, hvor Skatteevnen er, men altid falder tungest paa den ubemidlede Del af Befolkningen og særlig paa Familier, der har mange Børn og af den Grund behøver forholdsvis større Plads. Saaledes er det konservative Folkepartis Stilling til hele denne højt udskregne Boligskat. Venstres Stilling derimod er den, at den naturlige Udvikling for Huslejens Vedkommende vil være gradvis at lade Lejen i de ældre Huse stige. Ja, vi ser, hvor Kærligheden er!

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 8 til § 10 mener vi fra vor Side, at det eneste Indgreb, Nævnet kan gøre i det dér omhandlede Forhold, er dette, at det kan gribe ind gennem en virkelig Nedsættelse af Lejen. Jeg maa med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 14, som den ærede socialdemokratiske Ordfører ogsaa var inde paa, understrege, at det gennem Forhandlingerne i Udvalget er lykkedes Flertal og Mindretal at komme til en udmærket Redaktion af denne Paragrafs sidste Stykke. Hele Fremlejespørgsmaalet har indenfor Udvalget ikke været betragtet med velvillige Øjne, thi var der noget, der ødelagde al Huslejevlovgivning i gamle Dage, var det den Aager, som blev drevet med Fremleje. Den ene Husejer efter den anden kunde jo staa op og bevise, at de Værelser, han havde lejet ud til 600 Kr., var kommet op over 2 000 Kr. gennem Fremleje, og det maatte nødvendigvis sætte ondt Blod. Nu er der altsaa indført den betydelige Ændring, at Fremleje ogsaa skal ind under Nævnets Afgørelse, og jeg skal love for, at der vil ikke blive mange Fremlejeforhold udenom Ejeren, saaledes at dette Forhold nu virkelig er lagt i et fornuftigt Leje, idet det er kommet ind under en Ordning mellem Ejer og Lejer. Skulde der rent undtagelsesvis ske en Forrykkelse i dette Forhold, skal der — det har det konservative Folkeparti hævdet — foreligge den størst mulige Enstemmighed indenfor Nævnet, for at man skal kunne gaa direkte imod den foreliggende Kontrakt.

Det er de Ændringsforslag, vi har stillet

i hele dette store Spørgsmaal om Huslejeforholdene i Storkøbenhavn, og som jeg allerede tidligere har nævnt, er Uoverensstemmelserne paa dette Punkt ikke større, end at vi let maa kunne finde hinanden. Anderledes stiller Forholdet sig med Hensyn til Provinsen. Læser man Boligudvalgets Betænkning, vil man finde en meget skarp og tydelig Forskel mellem Forholdene i Provinsen og Forholdene i København. Vi maa yderligere sige, at en Boliglov, som vi skal gaa med til at finde rimelig og gennemførlig for Provinsens Vedkommende, maa betyde en Afvikling af de Forhold, som nu raader dér; vi ønsker, at Huslejens Stigning skal være begrænset til 1927. I denne Forbindelse blev der jo af den socialdemokratiske Ordfører sagt meget ondt om de kære Grundejere, men jeg maa dog fremhæve, at foruden disse forskellige Henstillinger og Skrivelser, som den ærede socialdemokratiske Ordfører læste op, var der ogsaa en Skrivelse fra Grundejerne, som meget skarpt udtalte, at de godt vidste, at ogsaa i deres Rækker fandtes der Menneskevenner, som paa en ublufærdig Maade ødelagde deres Lejere, men at de vilde være villige til gennem deres Organisationer at tage den skarpest mulige Afstand fra og lægge det stærkest mulige Tryk paa denne Form for Menneskevenlighed. Man skal ikke udelukkende referere, hvad der kan siges til Ugunst for Husejerne. Jeg mener, at skal man komme til en endelig Ordning af Boligforholdene, bør man ikke afvise denne udstrakte Haand til ad Frivillighedens Vej at naa et Resultat. Denne udstrakte Haand fra Grundejernes Side har jo i særlig Grad vist sig med Hensyn til Provinsforholdene. Vi har ikke paa nogen Maade kunnet tiltræde den Form, Flertallet har givet § 25. Vi har ønsket den kraftigst mulige Aagerlovgivning, og dér har vi jo, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Flertallet indrømmede, fulgt Flertallet et langt Stykke paa Vej. Vi finder blot, at det sidste Stykke i § 22 er ganske urimeligt og overflødigt og bør gaa ud, medens vi paa den anden Side gennem det af os stillede Ændringsforslag understreger, at vi har et vaagent Øje med alle Forsøg paa at drive Spekulation med Boliger, og jeg forstaar derfor ikke, at Flertallet ikke har kunnet tiltræde dette Ændringsforslag. Det har hele Tiden været mit Ønske, at Flertallet og det Mindretal, som jeg tilhører, kunde, om jeg saa maa sige, have naaet endnu længere frem, om vi end ikke kunde været naaet helt til Vejs Ende, med Ordningen af hele dette store og vigtige Spørgsmaal.